

Bratři a sestry,

adventní a vánoční zvěst se týkala Kristova příchodu na svět, v něm Bůh sám navštívil člověka. A možná to byl záměr, že bylo pro letošek zvoleno heslo, které v sobě nese směr opačný – příchod člověka k Ježíši. A toto heslo se čte a vykládá z kazatelen právě v době povánoční, kdy v nás zvěst o Božím příchodu doznívá.

Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. To je především nádherné pozvání. Ježíš se nám otevírá dokořán. Nás, hříšné lidi očekává, že k němu přijdeme. Nás, lidi všelijak poznamenané, lidi, kterým se život všelijak zamotal, lidi, kteří tápou a jen těžce hledají pevný bod a oporu. Nás, lidi životem zklamané, nemocné, lidi, které postihla nějaká bolestná ztráta, lidi, které dostihla jejich špatná rozhodnutí nebo selhání, k sobě zve. Ale zve i nás, lidi sebevědomé, úspěšné, silné, zdravé, dobře zajištěné a spokojené.

Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. Kraličtí to mají drsněji: „toho nevyvrhnu.....“.

Tak Ježíš říká: Jsi přijat. Stačí se jen vydat za mnou. To není samozřejmé – přijmout, že jsem přijat. Chce to kus odvahy a kuráže. Paul Tillich, německo – americký teolog, to právě takto vystihl, když v souvislosti s tématem přijetí křesťanství mluvil o odvaze přijmout to, že jsem bezpodmínečně přijat. / pro angličtináře: Courage to accept acceptance. / Ne, to opravdu není samozřejmé. Všichni máme tak nějak v hlavě a v mysli tu větu setníka z Kafarnaum: Pane, nejsem hoden, abys ke mně přišel ... A stejně bychom mohli říci: Nejsem hoden k tobě přijít. Jenomže v tomhle je právě ta síla toho Kristova přijetí. Vždyť právě proto, že nejsem hoden a vím to až moc dobře, jsem u něho vzácným hostem.

Možná proto máme my lidi problém přijmout, že jsme přijati, protože jsme se v životě setkali naopak s nepřijetím a odmítnutím. Anebo jsme to byli my, kteří druhé nepřijali. Jak chutná poznání, že se s námi nepočítá? Že všechna místa radosti, štěstí a hojnosti už jsou obsazena? Třeba jen když se ucházíte o práci a slyšíte to obligátní: Dáme vědět, ale třeba už tušíte, že to znamená: je obsazeno, nepočítáme s vámi. Zažívá to už dítě v mateřské školce. Ty k nám nepatříš, ty si s námi hrát nebudeš. Nechceme tě. Občas chvíli a nenápadně z okna sleduji ty děti odvedle. Nebo bezdomovci. Přespávání na mrazu, nepustí je do hospody nebo do kavárny se ani ohřát. Smradlaví, zanedbaní, zbídačení.

Můžou si za to sami? Jistě, možná většinou ano, ale vždycky taky ne. Ano, můžou do Charity. Před několika lety, ještě než začala výstavba náplavky, jsem v několikastupňovém mrazu uviděl na lavičce bezdomovkyni. Seděla tam několik hodin. Ne, ani já jsem ji nevzal k sobě domů, tak jsem jí aspoň uvařil horký čaj. Vděčně ho pila a vyprávěla mi svůj smutný životní příběh o nepřijetí nejbližších a o podrazech kterých se na ni dopustili. Posíláte mne do Charity? Kdybyste tam na noclehárně strávil jednu jedinou noc, pochopil byste, že je lepší být venku na lavičce a třeba v mrazu. Nakonec jsem ji nějak přesvědčil, aby na noclehárnu šla. Nepřijetí od lidí bolí .....

Ale Ježíš říká: Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. Toho nevyvrhnu, nevyrazím, nezařvu na něho: Táhni k čertu, nestojím o tebe. Ale obejmů ho a bude mým vzácným hostem. Vzpomeňme si, co říká na počátku verše: "Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně." Ano, slyšíme dobře. Ježíš mluví o těch, kteří k němu přijdou jako o těch, které mu dává jeho Otec. Ty, kteří k němu přijdou, přijímá jako dar od Boha. To je nádherné. Nejenže smíme k němu přijít, když nás zve. Ale navíc nás přijímá jako dar od Boha. My, hříšní lidé jsme pro Ježíše Božím darem. Tak moc si nás cení, tak moc jsme mu vzácní.

Zní mi tu apoštol Pavel, který se ve Skutcích plaví s vojáky a spoluvězni do Říma, v půli cesty ztroskotají a Pavel je posádce velkou oporou. I on tam řekne, že všichni tito lidé mu byli darováni. Kolik je v tom respektu k druhým, kolik je za tím lásky, jak ohromnou to má sílu - a tak nějak tušíme, že takový vztah k člověku z člověka není. Že je to láska Boží a síla jeho Ducha. A v době starověku tohle bylo zcela něco výjimečného. Ale dnešek nevyjímá. V mnoha zemích světa je to tak, že extrémně bohaté elity pohrdají obyčejnými lidmi. Ani u nás není ale samozřejmé, že by se jedni na druhé vždy dívali s respektem a chovali se k nim slušně. Přestože patříme k zemím se staletou, ba tisíciletou křesťanskou tradicí.

Ne, nejsme lepší ani my, I pro nás někdy bývají druzí lidé, a někdy vlastně i naši blízcí, na obtíž. Kde dojde k narušení vztahů, jen obtížně usilujeme o nápravu a smíření. A samostatnou kapitolou jistě je otázka, jak se mezi námi cítí ti, kteří se snaží našemu sborovému společenství přiblížit. Cítí se mezi námi přijati?

Kdo jde k Ježíši, ten je přijat jako dar od Boha. A to ať už je to kdokoli. Ti, kteří ke mně přijdou, ty nevyženu ven, ti jsou pro mne darem od mého Otce. Říká to mimochodem jako ten, který sám zakusil nepřijetí od lidí. A ten, pro koho jsme darem, sám dává dary. Kontextem našeho vykládaného verše je Ježíšovo: „Já jsem chléb života.“ Jak zaznělo i v novoročním slově synodního seniora a

synodního kurátora: „Kristus vítá každého, kdo přichází s hladem a žízní, s touhou po životě.“

A konečně, během delšího prvního čtení zaznělo i Ježíšovo odhodlání: Nezatratit nikoho z těch, kteří k němu přišli. On to s námi totiž myslí napořád. Chce, aby to společenství s ním bylo celoživotní. Během svého působení si povolal skupinu učedníků, kterým dal před svým odchodem k Otci úkol ho dosvědčovat. A slíbil jim: I po mém odchodu budu s vámi. No a taky zaslíbí: všechny tyto, které mi Otec dal darem, nikdy neztratím. Z mé strany se nic na mé lásce nezmění. A pak je vzkřísím v poslední den.

Takovouto jistotu v Ježíši Kristu máme. S touto jistotou budeme procházet rokem 2022. A nikdo nás o ni nepřipraví. A toto Kristovo zaslíbení nás vede taky k lidem, k bližním. Abychom je přijímali tak jako on přijal nás. A abychom udělali vše proto, aby se neztratili ani jemu ani nám.

Příští týden budeme slavnostně uvádět nový zpěvník. A já jsem si řekl, že se dnes naopak ohlédnu zpět a dám jednu píseň z toho před – předešlého zpěvníku, z něhož jsme zpívali do roku 1979. Ta píseň mne napadla při promýšlení dnešního textu kázání. Ani do teď již starého včleněna už nebyla, zřejmě pro svůj příliš pobožně nasládlý text. Pojd' k Spasiteli. Amen.

Modleme se: *Pane Ježíši Kriste, zveš nás a my se vydáváme za tebou. Všelijak kulhající a tápající, se značně nejistým, váhavým krokem, i s vědomím, že nejsme hodni, abys nás přijal; ale současně s jistotou, že u tebe jediného je naše naděje. Děkujeme ti, že u tebe je místo opravdu pro všechny.*